

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **V. I.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2014, č. j. MV-97911-3/SO/sen-2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2015, č. j. 46 A 27/2014 – 107,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Stěžovatel **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Petra Václavka,

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Ministerstvo vnitra ČR (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 3. 8. 2011, č. j. OAM-33474-11/DP-2011, neprodloužilo platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím č. j. MV-97911-3/SO/sen-2011 ze dne 14. 3. 2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 2. 2015, č. j. 46A 27/2014 – 79, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť toto rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.

Žalovaný poté podal první kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Touto kasační stížností krajskému soudu vytkl, že dospěl k závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a učinil vlastní skutkové závěry na základě sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město (dále jen „OSSZ“), i když toto sdělení ze dne 1. 12. 2014 (pozn. ze správního spisu vyplývá správné datum vydání 26. 11. 2014; dále jen „opravné sdělení“) žalobce předložil až v soudním řízení. Nebylo tak součástí správního spisu a podkladem pro rozhodnutí správních orgánů a krajský soud z něj vyšel, *aniž by provedl touto listinnou důkaz u jednání*. Tímto postupem zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 Azs 35/2015 – 30, s žalovaným ztotožnil a rozsudek krajského soudu zrušil.

Krajský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 8. 12. 2015, č. j. 46A 27/2014 – 107, znovu zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení pro nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Krajský soud vyšel z následujících skutkových okolností. Žalobce nejprve pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, s platností od 18. 5. 2009 do 17. 5. 2011. Dne 2. 5. 2011 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení. OSSZ na základě žádosti správního orgánu I. stupně sdělila dne 17. 5. 2011 (dále jen „první sdělení OSSZ“), že žalobce byl *před opravou* registrován v evidenci OSVČ pouze v období od 7. 4. 2009 do 30. 6. 2009, kdy na základě oznámení ze dne 7. 7. 2009, č. j. OAM-33474-7/DP-2011, ukončil výkon samostatné výdělečné činnosti. Toto oznámení žalobce vlastnoručně podepsal. Dále OSSZ uvedla, že se žalobce dne 24. 2. 2010 k registraci na OSSZ *opětovně přihlásil* (pozn. kopie odhlášky ze dne 7. 7. 2009 a oznámení ze dne 24. 2. 2010 tvořily přílohu prvního sdělení). Dne 23. 2. 2011 se poté žalobce dostavil k *opravě registrace*. Podle krajského soudu již z prvního sdělení vyplynulo, že žalobce byl registrován *po opravě nepřetržitě od 7. 4. 2009* a dále, že ke dni 17. 5. 2011 *měl* žalobce vůči OSSZ nedoplatky.

V řízení před krajským soudem předložil žalobce opravné sdělení OSSZ, vydané na jeho žádost dne 26. 11. 2014. Toto jednak potvrdilo skutečnost zřejmou již z prvního sdělení, tedy, že v důsledku opravy registrace byl žalobce evidován *bez přerušení ode dne 7. 4. 2009*. Opravné sdělení však dále uvádělo též to, že ke dni 17. 5. 2011 *neměl* žalobce splatné nedoplatky vůči OSSZ. Důvodem rozporu s prvním sdělením, jak konstatovala sama OSSZ v citovaném opravném sdělení, byla skutečnost, že poslední nedoplatek uhradil žalobce dne 16. 5. 2011. Ten se tak v evidenci plateb OSSZ objevil až dne 18. 5. 2011, tedy až po odeslání prvního sdělení správnímu orgánu I. stupně. Krajský soud nicméně neprovedl důkaz opravným sdělením OSSZ při jednání, což vedlo ke zrušení jeho rozsudku Nejvyšším správním soudem. V navazujícím řízení krajský soud toto pochybení napravil a důkaz provedl při jednání dne 8. 12. 2015. Z protokolu o jednání č. j. 46 A 27/2014 – 104, jež tvoří součást spisu, přitom vyplývá, že se žalovaný z jednání omluvil.

Krajský soud dále souhlasil se s žalovaným v tom, že neplnění povinností souvisejících s podnikáním (neplacení pojistného na sociálním zabezpečení po delší dobu) může představovat závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Podle jeho názoru však z opravného sdělení OSSZ vyplývá, že žalobce byl již ke dni podání žádosti (2. 5. 2011) o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu registrován v evidenci OSVČ nepřetržitě na dobu od 7. 4. 2009. Stejně tak byly uhrazeny i pohledávky na pojistném za dobu, po kterou žalobce *před opravou registrace* v evidenci OSVČ veden nebyl. Tím spíše byly řečené nedostatky odstraněny ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 8. 2011, kdy byly rovněž uhrazeny i všechny splatné nedoplatky u OSSZ,

jak dokládá opravné sdělení. Krajský soud proto dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů vyšly při svém rozhodování z nesprávného (tedy prvního) sdělení OSSZ. Žalovaný tak nedostatečně a nesprávně zjistil skutkový stav, v důsledku čehož vytykal žalobci neplacení pojistného v době, kdy již byla jeho registrace u OSSZ opravena, pojistné doplaceno a další nedoplatky byly žalobcem rovněž uhrazeny, a to *ještě dříve, než OSSZ zaslala správnímu orgánu I. stupně své první sdělení.*

II. Kasační stížnost

Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) v pořadí druhou kasační stížnost, kterou napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítal, že cizinec pobývající na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání má povinnost dodržovat předpisy, které se váží k podnikání na území tohoto státu, a to včetně *povinnosti přihlášení k platbám sociálního zabezpečení.* Pokud přitom žalobce svoji činnost přerušil, k čemuž stěžovatel odkazuje na první sdělení OSSZ, musel si být vědom, že neplní účel pobytu. V souvislosti s prvním sdělením OSSZ stěžovatel dále zdůraznil, že žalobce sám oznámil ukončení samostatné výdělečné činnosti dne 7. 7. 2009, a to k datu 30. 6. 2009. První sdělení rovněž dokládá, že žalobce měl ke dni jeho vydání nedoplatky vůči OSSZ. Z tohoto důvodu byla dle stěžovatele namísto aplikace § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců.

V souvislosti s opravným sdělením OSSZ stěžovatel namítl, že toto nezakládá pochybnosti o zjištění skutkového stavu, jak bylo realizováno správními orgány. Stornování odhlášky a neexistence nedoplatek žalobce na pojistném a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti dle stěžovatele nehrají při aplikaci výše citovaných ustanovení roli. Hlavním důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení pobytu totiž bylo jeho odhlášení k 30. 6. 2009, kdy v době od 1. 7. 2009 do 23. 2. 2010 neplnil účel pobytu.

Ke zmíněnému odhlášení stěžovatel doplnil, že žalobce tuto odhlášku stornoval dne 23. 2. 2011, tedy těsně před podáním nové žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (2. 5. 2011). Z toho stěžovatel usuzuje, že si žalobce byl vědom skutečnosti, že účel pobytu neplnil a že se jedná o pochybení, které může znemožnit kladné vyřízení žádosti. Stěžovatel podotkl, že žalobce „*proto zřejmě zpětně přihlášku stornoval a doplatil dlužné pojistné a penále*“ (s. 5 kasační stížnosti).

Další námitka stěžovatele spočívala ve skutečnosti, že opravné sdělení OSSZ ze dne 26. 11. 2014 bylo vydáno až v rámci soudního řízení, jelikož rozhodnutí stěžovatele bylo vydáno dne 14. 3. 2014 a bylo napadeno žalobou až 8. 4. 2014. Správní orgány tak dle stěžovatele nemohly opravné sdělení OSSZ zahrnout do svých rozhodnutí, respektive se k němu vyjádřit.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatel odmítl tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu věci. Dle názoru stěžovatele krajský soud nepostupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 35/2015 – 30, když neprovedl u jednání důkaz listinou, ač z ní učinil vlastní skutková zjištění a porušil tak jak zásadu přímosti podle § 77 odst. 1 s. ř. s., tak § 110 odst. 4 téhož zákona.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejprve se zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti, neboť v posuzované věci již jednou rozhodoval. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Účastník řízení tak v druhé kasační stížnosti může napadnout rozhodnutí soudu jediné pro nesprávnou realizaci závazného právního názoru či pokynu a dále závěry ohledně otázek, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti proto, že – typicky pro procesní vady – nebyly řešeny v rozhodnutí krajského soudu napadeném první kasační stížností.

Na základě uvedeného proto Nejvyšší správní soud shledal přípustnou námitku stěžovatele spočívající v tom, že krajský soud neprovedl u jednání důkaz listinou, ač z ní učinil vlastní skutková zjištění, čímž porušil § 77 odst. 1 a v souvislosti s tím i § 110 odst. 4 s. ř. s. Stejně tak jsou přípustné i námitky směřující k tvrzení, že žalobce nenaplnil účel předchozího uděleného pobytu a námitky týkající se otázky, zda jeho jednání v projednávané věci představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť tyto nebyly při projednání předchozí kasační stížnosti stěžovatele řešeny.

Stěžovatelova námitka o neprovedení důkazu při jednání je v rozporu s obsahem soudního spisu. Jeho součástí je protokol o jednání krajského soudu ze dne 8. 12. 2015, č. j. 46 A 27/2014 – 104, který dokládá provedení důkazu listinou, konkrétně opravným sdělením OSSZ. Z protokolu je dále zřejmé, že se stěžovatel z jednání omluvil. To potvrzuje i jeho písemná omluva ze dne 3. 12. 2015, která je rovněž součástí spisu. Krajský soud tedy při jednání důkaz listinou provedl.

Další námitku stěžovatele představuje tvrzení, že opravné sdělení OSSZ bylo vydáno až v rámci soudního řízení a není proto možné správním orgánům vytýkat, že se k němu nevyjádřily. Je nepochybné, že opravné sdělení bylo skutečně vydáno až po rozhodnutích správních orgánů obou stupňů. Za klíčovou otázku však Nejvyšší správní soud považuje v kontextu napadeného rozsudku to, zda lze správním orgánům vytknout nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, který druhé sdělení OSSZ fakticky „opravilo“.

Správní orgány obou stupňů vycházely ve svém rozhodnutí z prvního sdělení OSSZ, z něhož vyplývalo, že žalobce *před opravou* registrace nebyl jako OSVČ registrován v době od 1. 7. 2009 do 24. 2. 2010, kdy se žalobce k výkonu samostatné výdělečné činnosti opětovně přihlásil. Dále první sdělení uvádělo existenci nedoplateků z hlediska záloh na pojistné roku 2011. Současně z něj vyplývala i skutečnost, že na základě žádosti žalobce byla provedena oprava registrace a žalobce tak byl veden v evidenci nepřetržitě od 7. 4. 2009. K uhrazení pohledávek na pojistném i zbylých nedoplateků pak došlo *již před rozhodnutím* správního orgánu I. stupně ze dne 3. 8. 2011, což OSSZ výslovně potvrdila v opravném sdělení.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti vychází ze základní zásady, kterou požaduje § 3 správního řádu. Ten správnímu orgánu ukládá povinnost takového postupu, aby byl zjištěn stav věci, *o němž nejsou důvodné pochybnosti*, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož předpisu. Nejvyšší správní soud přitom připouští, že na straně žalobce bylo možné shledat dílčí pasivitu v podobě nevyjádření se k podkladům

rozhodnutí (viz protokol ze dne 3. 8. 2011, č. j. OAM-33474-9/DP-2011). I přesto má Nejvyšší správní soud za to, že žalobce svými podáními včas a s dostatečným předstihem vnesl dostatečně konkrétní pochybnosti o otázkách registrace OSVČ. Ověření zpochybněných skutečností by pak nezbytně již ve fázi správního řízení vedlo ke zjištěním, které vyšly najevo až v rámci soudního řízení v podobě opravného sdělení OSSZ, vydaného na základě žádosti žalobce. Z nich poté vyplývá, že žalobce jednak uhradil nedoplatky, a jednak byl registrován u OSSZ od 7. 4. 2009 nepřetržitě, obojí již k okamžiku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud se proto ve světle výše uvedených skutkových okolností zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že stěžovatel vycházel z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Opatření správních podkladů pro rozhodnutí je odpovědností stěžovatele a navíc jde o následek komunikace (spolupráce) mezi stěžovatelem a OSSZ, kterou žalobce nemohl ovlivnit, proto mu nemůže jít k tíži.

Tato stěžejní námitka stěžovatele proto není důvodná.

Nejvyšší správní soud taktéž považuje za nutné vyjádřit se blíže k dalším námitkám vzneseným stěžovatelem, které směřovaly do posouzení plnění účelu pobytu ze strany žalobce. Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje se závěrem krajského soudu ohledně aplikovatelnosti § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na projednávaný případ. To plně potvrzuje právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35, na nějž soud pro tyto účely odkazuje. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dává stěžovateli shodně s krajským soudem za pravdu, že neplnění povinností spojených s podnikáním může představovat *závažnou překážku* pobytu cizince na území České republiky ve smyslu citovaného ustanovení.

Stěžovatel přitom žalobci vytýká, že po dobu absence žalobce v evidenci OSSZ, v době od 1. 7. 2009 do 23. 2. 2010, neplnil účel pobytu – podnikání. Tuto skutečnost považuje za klíčovou, přestože daný stav byl následně opraven na základě žádosti žalobce. Nejvyšší správní soud k tomu již v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81 vyložil, že „[p]lněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je [...] *nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouze oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána*“. Nejvyšší správní soud vyslovil tento závěr v souvislosti s výkladem § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které upravuje zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec „*neplní účel, pro který bylo vízum uděleno*“. Uvedený závěr je tak bezpochyby aplikovatelný i pro úvahy stěžovatele o plnění účelu pobytu žalobcem v nyní projednávaném případě.

Z citovaného právního názoru je zřejmé, že pro posouzení věci není určující, zda žalobce po určitou dobu byl, či nebyl veden v evidenci OSSZ, jak se domnívá stěžovatel, ale to, zda *fakticky* podnikal. Žalobce přitom skutečnost, že fakticky pokračoval v podnikání, výslovně namítal již ve svém odvolání ze dne 16. 8. 2011 (s. 2) a stejně tak i v následné žalobě (s. 7). Stěžovatel se však ve svém rozhodnutí opětovně omezil toliko na konstatování dočasné absence žalobce v evidenci OSSZ dle prvního sdělení tohoto orgánu. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud považuje za mylnou stěžovatelovu námitku, že žalobcovo odhlášení z evidence zakládá samo o sobě neplnění účelu pobytu cizince. K výkonu faktického podnikání přitom nestačí jen registrace u OSSZ, která je dle § 48 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, naopak *povinností nastupující v důsledku* zahájení samostatné výdělečné činnosti. Nepostačí ani samotné udělení živnostenského oprávnění, kterého byl žalobce v rozhodné době prokazatelně držitelem (výpis z živnostenského rejstříku ze dne 13. 4. 2011 tvoří součást spisu). Jinými slovy, evidence OSSZ hraje významnou roli z hlediska provádění sociálního zabezpečení a plnění úkolů

vyplývajících pro orgány sociálního zabezpečení z práva Evropské unie a z mezinárodních smluv. Pro posouzení plnění účelu pobytu však nemůže být rozhodujícím a jediným podkladem, jak dokládá výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu.

V napadeném rozhodnutí stěžovatel nejprve uvádí, že nehrzení pojistného a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti představuje *závažnou překážku* pobytu cizince na území. V kasační stížnosti však poznamenává, že (ne)uhrazení nedoplatku *nebylo hlavním důvodem* pro zamítnutí žalobcoví žádosti. Tím bylo výše rozebírané (dočasné) odhlášení z evidence. Zpětné uhrazení pojistného a penále označil stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 – 28, za *bezvýznamné*. Odkaz na citovaný rozsudek, tak jak jej učinil stěžovatel, však Nejvyšší správní soud nepovažuje za případný. I v odkazovaném rozhodnutí totiž soud neopomněl připomenout rozsudek č. j. 7 As 82/2011 – 81, a tedy nutnost posuzovat fakticitu podnikání cizince. Cizinec přitom v dané věci *nevykonával* samostatně výdělečnou činnost 19 měsíců. V nynějším případě se však stěžovatel odvolává na skutečnost, že žalobce nebyl po dobu od 1. 7. 2009 do 23. 2. 2010 *v evidenci* OSSZ, aniž by učinil podložený závěr o případném faktickém (ne)podnikání žalobce v této době. Nejvyšší správní soud přitom nepochybně umožňuje uplatnění odkazu na rozsudek č. j. 3 As 14/2013 – 28. Není však možné vyčlenit z tohoto rozhodnutí pouze jeho dílčí závěr bez zohlednění skutkových souvislostí a navazujících právních úvah, jak to učinil stěžovatel. Jinými slovy, stěžovateli nic nebrání hodnotit dodržení registrační povinnosti žalobce, respektive placení pojistného na sociálním zabezpečení, ve vztahu k pojmu „*závažné překážky*“ obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Pouze na základě *případné* absence žalobce v evidenci OSSZ, respektive existence nedoplatků na pojistném, však nelze učinit konečný závěr o nenaplnění účelu pobytu cizince (podnikání), jestliže judikatura Nejvyššího správního soudu klade jednoznačný důraz na otázku *fakticity* výkonu podnikatelské činnosti v rozhodné době. V tomto směru však stěžovatel jím odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu nenásledoval. Neučinil tak v této otázce potřebná skutková zjištění, přestože žalobce výslovně faktický výkon podnikatelské činnosti v předmětné době namítal. Uvedené nabývá na významu tím spíše, že žalobce podle opravného sdělení OSSZ měl ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejen uhrazeny veškeré pohledávky vůči OSSZ, ale rovněž byl veden v evidenci *nepřetržitě od 7. 4. 2009*.

V názoru stěžovatele o účelovosti stornování odhlášky z evidence OSSZ a uhrazení nedoplatků bezprostředně před podáním žádosti o prodloužení povolení k pobytu Nejvyšší správní soud nenachází konkrétní výtka nezákonnosti rozsudku krajského soudu. Sama námitka stěžovatele je formulována jako „*domněnka*“, když ve vztahu k žalobci uvádí, že „*proto [žalobce] zřejmě odhlášku stornoval a doplatil dlužné pojistné a penále*“ (s. 5 kasační stížnosti).

Stručně lze tedy shrnout, že krajský soud nepochybil, jestliže uzavřel, že stěžovatel vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který mu neumožnil učinit jednoznačný závěr o možnosti subsumovat skutkové okolnosti případu pod neurčitý právní pojem „*jiná závažná překážka pobytu cizince na území*“, obsažený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V dalším řízení bude úkolem stěžovatele věc znovu projednat v souladu se závěry obsaženými v rozsudcích krajského soudu i v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu. Zásadním úkolem stěžovatele tak bude doplnění dokazování s cílem učinit dostatečně podložený závěr ohledně otázky, zda žalobce v rozhodné době fakticky realizoval podnikatelskou činnost. Je přitom plně na úvaze stěžovatele, jaké důkazní prostředky pro tyto účely zvolí. Jednou z možností jsou přehledy o příjmech a výdajích žalobce za kalendářní roky 2009 a 2010, které byl jako osoba samostatně výdělečně činná povinen předložit OSSZ v souladu s § 15 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Další alternativou jsou daňová priznání žalobce

za příslušné roky, kdy tento již ve svém odvolání výslovně uvedl, že daňová přiznání v posuzovaném období podával (s. 2 odvolání).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je zákonný, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

IV. Náklady řízení

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení proti stěžovateli podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen na základě plné moci advokátem Mgr. Petrem Václavkem. Z obsahu spisu vyplývá, že zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti jako úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud žalobci nepřiznává náklady za převzetí věci v řízení o kasační stížnosti, neboť Mgr. Petr Václavek žalobce zastupoval již v řízení před krajským soudem.

Za zmíněný úkon právní služby náleží zástupci žalobce odměna ve výši 3.100 Kč [podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) s. ř. s.] a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 3.400 Kč. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 714 Kč. Celkově tedy náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. května 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu